

РЕШЕНИЕ

№ 9614

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7369** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Образувано е по жалба вх. № 26858/17.07.2023 г. на Хазарт Б. А., [дата на раждане] в Н., гражданин на А., притежаващ паспорт № P00490977, издаден на 28.12.2022 г. и валиден до 28.12.2032 г., чрез пълномощника адв. И. К. И. от САК, с адрес за призоваване: [населено място], бул. Д. Б., № 71, ет.3, срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ от 04.07.2023 г., постановен от В. З. – консулско длъжностно лице при Посолство на Република България в [населено място], И..

В жалбата се твърди, че отказът е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Сочи се, че въведеното основание по чл. 10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, както и неговото текстово описание, не внасят никаква яснота относно данните, въз основа на които органът е достигнал до заключение, че лицето не доказва по убедителен начин целта на пътуването си. Обърнато е внимание, че в текста на чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ, законодателят е въвел няколко хипотези, сред които съмнения относно автентичността на документи, ненадеждността на направените от заявителя изявления, както и съмнения относно това, че същият ще напусне страната в указания срок. В тази връзка се сочи, че по отношение на визираното основание за отказ в административният акт, а именно: „миграционен риск“, липсвали мотивите сочещи

основанията на органа за съмнения относно приложените към заявлението документи, изложеното от чуждия гражданин при проведеното интервю, както и за евентуално неспазване на разрешения срок за пребиваване в страната. В тази връзка е изразено становище, че отказът е издаден в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, тъй като е немотивиран и не съдържа конкретните фактически основания, въз основа на които да се приеме, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. На следващо място се изтъква, че ако според административния орган целта и условията на заявения престой не са били доказани, то той е могъл да изиска допълнителни писмени доказателства, което не е сторил. В тази връзка, счита че е органът е нарушил задълженията си по чл.35 и чл.36 от АПК - за изясняване на фактите и служебно събиране на доказателства. Иска се от съда отмяна на постановленията Отказ и връщане на административната преписка с указания за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. И., поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорения акт. Счита, че както от административния акт, така и от събраните в съдебното производство доказателства е видно, че мотивите за постановленията отказ са общо формулирани, в нарушение на материалния закон, доколкото административният орган не е изпълнил законовото си задължение да изложи мотивите, до които е достигнал в този финален резултат, изразен в акта. На следващо място сочи, че административният орган си е позволил само да цитира законовите разпоредби без да ги обвърже с доказателства, които са в преписката или с други документи, които биха могли да бъдат съставени от него при допълнителни проверки. С оглед на изложеното, намира, че издаденият акт е в нарушение на материалния закон. Претендира разноски. Представя списък на разноските.

Ответникът – Консулско длъжностно лице при Посолство на Република България в [населено място], И., чрез юрисконсулт З., оспорва жалбата и моли Отказът да бъде потвърден. Соци, че видно от доказателствата по делото, включително и от административния акт, има изричен запис за мотиви, освен възпроизвеждане на текста на съответния закон. Твърди, че цялостната оценка на информацията от проведеното интервю не доказва по убедителен начин целта на пътуването, поради което е прието, че съществува висок миграционен риск. Обръща внимание, че в писмо, ДАНС е посочила, че е направила допълнителна проверка и се е запознала с информацията от интервюто и информацията, представена от консулската служба, приела заявлението и едва след това е достигнала до този извод, материализиран в отказа. Соци, че видно от заявлението на жалбоподателя на стр. 2, длъжностното лице е развило конкретни бележки, формирали крайния извод, че заявителят е представил декларация за частно посещение на чужденец в България, като от проверката за канешото лице е установено, че същото е представило покана-декларация и издръжка за период от една година - изключително висок срок за такъв род покани, което навело съмнение как едно лице ще гостува за цяла година. На следващо място пояснява, че канештата се е запознала със заявителя за виза във фейсбук, предвидили са да се срещнат в И. Турция, но преди да се осъществи тази среща, заявителят бил депортиран и срещата не се е осъществила. На следващо място твърди, че е установено, че заявителят за виза е безработен, а посоченият начин за издръжка „пари в брой“ не съответствал на наличността по представената банкова карта - 200 евро, за издръжка за цяла година. Соци също, че при проверката било установено, че канештата е разведена с деца и има малък ресторант. Твърди, че горните установявания са породили съмнение, че

използваната форма за искане на виза е формално заявена с цел използване на страната като транзитен пункт за по-нататъшна миграция за ЕС. Обръща внимание, че на база на всичко това са отразени кратки мотиви навсякъде, където е било необходимо. Счита, че не са нарушени нито материалноправните, нито процесуалноправните норми. Допълва, че Отказът е издаден от компетентно лице, в рамките на неговите правомощия, в в предвидената в закона писмена форма. Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

По фактите:

Административното производство е започнало по заявление № 23000712/30.05.2023 г. на Хазарт Б. А. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ - л.53. Към него са приложени: Копие от национален паспорт № P00490977, издаден от властите в Ислямска република А. на 28.12.2022 г. и валиден до 28.12.2032 г. /л.22/; Медицинска застраховка, сер. № 91268915/л.66/, сключена за срок от 92 дни от официалното напускане на страната, в полза на застрахованото лице Хазарт А.; Резервация за самолетни билети с код W2DX7W и имена на пасажер: Хазарт Б. А. /л.63/, видно от който е направена резервация за полет с авиокомпания „Т. airlines” по маршрут – Т. – И. на 15.06.2023 г., И. – В. на 16.06.2023 г. и в обратната посока – от летище В. до И. на 30.06.2023 г., И. – А., А. – Т., с дата на връщане в Т. - 01.07.2023 г.; Нотариално заверена покана-декларация, рег. № 372000-23479/13.10.2022 г. за частно посещение на чужденец в Република България /л.27/, издадена от името на А. С. Х., ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българска гражданка, с постоянен адрес: [населено място], Н. К., Крива река, с която декларира, че ще осигурява жилище и издръжка за срок от 90 дни в периода от 05.10.2022 г. до 05.10.2023 г. на Хазарт Б. А., гражданин на А., с когото са приятели; Не е представена банкова сметка. След извършена проверка на данните от заявлението и приложените към него документи, С. З. – консулско длъжностно лице при Посолство на Република България в [населено място], И., е издал процесния Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ на Хазарт Б. А., гражданин на А.. Визата - вид „С“, е отказана на основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. В акта е посочено, че „Цялостната оценка на информацията от проведеното интервю не доказва по убедителен начин целта на пътуването. Висок миграционен риск“. Указано е пред кой съд и в какъв срок може да се оспори. Видно от приложения формуляр за отказ, същият е бил връчен на жалбоподателя на 04.07.2023 г.

В хода на съдебното производство е постъпило писмо рег. № М-27495/15.12.2023 г. от зам.-председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ /л.76/, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза от Хазарт А. е осъществена от С.-ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система на осн. чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Посочено е също, че към датата на извършената проверка – 28.06.2023 г., предвид бележките на Консулската служба и с оглед цялостната оценка на информацията в подаденото заявление е формиран извод, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната не са достоверно доказани.

По делото е представена разпечатка от информационната система на Посолството на Република България в [населено място], И. /л.83-л.85/, в която е отразена информацията за Хазарт А., подадена за съгласуване. В същата е посочено, че към заявлението за виза са били представени медицинска застраховка и самолетни билети. Не е представена банкова сметка. Посочено е, че канещата се запознала с апликанта

във Ф., с когото планирали да се срещнат в И., но среща не била осъществена, тъй като Хазарт А. бил депортиран, поради незаконно пребиваване. Установено било и, че същият е безработен.

Правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – С. З. – консулско длъжностно лице в посолството на Република България в Т., И., оправомощен със заповед № Ав-02-101/30.12.2021 г. на посланика в посолството на РБ в Т.. И., съобразно заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, издадена на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Спазено е изискването за форма на акта, като същият е обективиран в стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Съдържат се реквизитите по приложение № 7 към НУРИВОВР, като са посочени правните основания за постановяване на отказа - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. От фактическа страна органът е приел, че кандидатът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, както и са налице основателни съмнения относно направените от чужденеца изявления. Същевременно, в писмо изх. № М-27495/15.12.2023 г. от ДАНС и в представената при съгласувателната процедура информация от Посолството на Република България в [населено място], И., за лицето Хазарт А., се съдържат допълнителни мотиви, обосноваващи фактическите изводи в оспорения отказ, с които формално е изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

В конкретния случай отказът е мотивиран с изводите на органа, че не се доказва по убедителен начин целта на пътуването и има висок миграционен риск.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган за обосновани с фактическата обстановка и събраните доказателства по случая.

Съгласно чл. 27, ал.6 от НУРИВОВР, определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Видно от приложеното писмо на ДАНС, съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза на жалбоподателя е осъществена по електронен път, като е изразено отрицателно становище въз основа на събрана информация от консулската служба и от канещото лице. При сравнение със заявеното от апликанта и данните от интервюто на лицето, което го кани, както и приложените покана, не се установява по безспорен начин целта на пътуването и условията на престоя на жалбоподателя в страната. Същият уточнява в заявлението, че целта му е да посети роднини и приятели, същевременно сведенията на канещия са, че познанството им е от фейсбук, не са се срещали, предвид депортирането му. Освен поканата и резервацията за

самолетни билети не се конкретизират целта и условията на престоя. Жалбоподателят не посочва конкретна цел за посещението си, не доказва средства за издръжка, безработен е. От своя страна канещото лице освен декларираното, че може да осигури издръжка и жилище за чужденеца за 90 дни за времето от 05.10.2022г. до 05.10.2023г., не го подкрепя поканата със изискуемите документи. Съгласно чл. 17, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, поканата-декларация, изготвена от физическо лице за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение на чужденец в Република България, се изготвя по образец съгласно приложение № 3, заверена от нотариус и от службите за административен контрол на чужденците, при представяне на следните документи: декларация за имотно състояние на канещото лице и удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на НАП. Такива документи не са представени от канещия, представената покана не е по образца на действащата наредба (посочено е Приложение № 3 към чл.16, ал.3, а образецът следва да е този по чл.17, ал.3 от наредбата обн. ДВ. бр.55 от 19 юли 2011г.), поради което и предвид данните, че двете лица се познават отскоро, от интернет, не са срещали, то правилно административният орган е приел, че е налице правно основание за отказ за издаване на виза по чл. 10, ал. 1, т. 17, защото не е безспорно и достоверно доказана целта и условията на заявеното пребиваване за престоя на жалбоподателя. Поетото задължение от страна на канещото лице за осигуряване условията за пребиваване на апликанта не е доказано по несъмнен начин. Само фактът на декларация за осигуряване на издръжка и жилище на апликанта, не може да докаже наличие в достатъчна степен на социална и лична ангажираност на канещото лице и съответно да обоснове убедително целта и условията на заявеното пребиваване.

Изложеното освен по отношение на съмненията за условията на престоя, поражда неяснота и относно направените от чужденеца изявления за целта на този престой, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ. В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10,ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21,параграф 1,б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой.

По отношение на наведеното съображение за нарушение на процесуалните правила, тъй като органът не бил събрал допълнително доказателства, следва да се има предвид, че доказателствената тежест в производството за издаване на виза е за молителя, който следва да установи наличието на основанията за издаването ѝ, най-вече целта и условията на престоя си. Според чл. 21, т. 8 от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността /Регламент (ЕО) № 810/2009 г./, при разглеждането на заявлението консулствата или централните органи могат в надлежно обосновани случаи да проведат интервю с кандидата и да поискат допълнителни документи. Събирането на допълнителни данни, а при необходимост и доказателства от заявителя

за виза /апликанта/ е правна възможност, а не задължение за административния орган. Това правомощие следва да бъде упражнявано в случаите, в които за разглеждането на конкретното заявление не е налична достатъчна информация, включително такава, с която органът се е снабдил по служебен път, както и не са представени документи, които да послужат за мотивирано произнасяне на административния орган, като в случая е събрана информация по служебен път, включително от канещия. Поради това при издаване на обжалвания отказ не са допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 7, ал. 2, чл. 9, ал. 2 и чл. 35 АПК. Преценката на административния орган е съобразена с разпоредбата на чл. 21, т. 7 от Регламент (ЕО) № 810/2009 г., според която разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации.

С оглед горното съдът намери, че жалбата е неоснователна и следва бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение 6 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Хазарт Б. А., гражданин на А., [дата на раждане] срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза вид „С“/ от 04.07.2023 г., постановен от В. З. – консулско длъжностно лице при Посолство на Република България в [населено място], И..

ОСЪЖДА Хазарт Б. А., гражданин на А., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: